

Bemærkninger til forslaget

Som reglerne er i dag, skal erhverv som hovedprincip placeres i dertil udlagte områder i byzonen. Dette gælder dog ikke for landbrug, skovbrug og fiskeri.

§ 37 i lov om planlægning giver mulighed for, at overflødiggjorte landbrugsbygninger under visse betingelser kan anvendes til andre erhverv. Eksisterende virksomheder i det åbne land kan alene foretage til- og ombygninger med en landzonetilladelse efter § 35 i lov om planlægning. Ved ansøgninger om udvidelse af lovligt bestående virksomheder i landzonen kan der dog næppe tales om en fast praksis. Det vil sige, at Naturklagenævnet har foretaget en konkret vurdering, hver gang nævnet har fået en sådan sag forelagt. Der er også eksempler på, at de enkelte amtsråd kan have besluttet at følge en bestemt praksis. Et amt har således en generel beslutning om, at virksomheder, der er startet ved anmeldelse efter § 37 i lov om planlægning, normalt ikke vil få tilladelse til udvidelse, medmindre der er tale om uvæsentlige tilbygninger.

Hensigten med beslutningsforslaget er at sørge for, at der skabes bedre muligheder for at foretage tilbygninger og større ombygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Som konkret eksempel kan nævnes en mand, der fra en 40 m² stor garage på sin ejendom drev en enkeltmandsvirksomhed med opførelse af malkeanlæg og gårdkøletanke samt reparation heraf. Garagen benyttedes også til opmagasinerings af reservedele. Omkring ejendommens bebyggelse var der opstillet køletanke, ligesom firmabilen også stod udendørs. Manden ønskede nu at opføre en 250-300 m² stor lagerhal på et 999 m² stort areal af naboejendommen, der samtidig skulle udstykkes og overføres til hans ejendom. Lagerhallen skulle bruges til opbevaring af reservedele til malkeanlæg og køletanke samt garage for bilen. Reparationerne skulle stadig foregå fra garagen. For manden var det vigtigt, at virksomheden foregik fra ejendommen og ikke fra byen, der lå 7 km fra ejendommen. Hvis han ikke kunne få tilladelse til at fore-

tage en tilbygning, var alternativet at søge om at få tilladelse til at opføre en lagerhal i byzonen. Manden blev ofte akut kaldt ud til landmænd, hvis malkeanlæg var gået i stykker. Det var derfor nødvendigt at have firmabilen og reservedelene ved bopælen. I denne sag gav kommunen tilladelse, men amtet gav afslag, og derved blev det (Naturklagenævnet, j.nr. 31/500-0082).

Som et andet eksempel kan nævnes en mand, der søgte om tilladelse til at opføre en 1.000 m² montagehal i forbindelse med et eksisterende smede- og maskinværksted, som var indrettet i overflødiggjorte landbrugsbygninger. Der var tale om en solid og driftig virksomhed, som først og fremmest arbejdede med reparation og fremstilling af maskiner til gyllebehandling. Det betød, at der ofte var en stærk lugt af gylle, som ikke generer folk på landet. Når en gyllevogn var til reparation, var der altid en gyllerest i vognen. Den blev fordelt på smedens egen mark, hvor den kun gjorde gavn. I byområder kunne den kun skade. Virksomheden var beliggende i et landbrugsområde, hvor en stor del af kunderne fandtes, og ved en udvidelse af virksomheden bidrog man ligeledes til en styrkelse af lokalområdet. På grund af manglende klarhed i lovgivningen tog det 7 år for smeden at få sin tilladelse (Naturklagenævnet, j.nr. 31/800-0160).

Hvis man ønsker at fastholde befolkningen i landdistrikterne, skal der efter forslagsstillernes opfattelse skabes bedre muligheder for at foretage sådanne tilbygninger til eksisterende virksomheder i det åbne land.

Forslagsstillerne ønsker med beslutningsforslaget ikke at give alle virksomheder i det åbne land fri mulighed for at foretage til- og ombygninger. Det er alene hensigten at sikre, at iværksættere og mindre virksomheder ikke tvinges til at bremse produktionen eller lukke, når der kommer lidt medvind. Når virksomheder skal udvide med mange tusinde kvadrater, skal det normalt være i et industriområde, udvidelsen skal foregå.